

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a dr. Boda Pál ügyvéd (7400 Kaposvár, Csokonai utca 2.) által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Baranya Megyei Bíróság 2007. március 12. napján kelt 11.P.21.358/2006/15. számú ítélete ellen a felperes által 16. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az állami adóhatóság felhívására - 120.000 (egyszázhuszezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból helyes következtetést levonva, az irányadó anyagi jogszabályoknak megfelelő helyes érdemi döntést hozott. A másodfokú bíróság a kifejtett indokokkal is egyetért, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján - utalva a Pp. 254.§-ának (3) bekezdésében írtakra - helyes indokainál fogva hagyta helyben.

A felperes észrevételében - a fellebbezés indokolásában - foglaltakra tekintettel a másodfokú bíróság kiemeli az elsőfokú bíróság indokai közül, hogy a kártérítés elengedhetetlen feltétele a kár bekövetkezése, akár vagyoni-, akár nem vagyoni kártérítési igényről van szó.

A nem vagyoni kártérítés iránti igényt megalapozó Ptk.84.§-a (1) bekezdésének e) pontja szerint, akit személyhez fűződő jogában megsértenek kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint. Az elsőfokú bíróság által is felhívott Ptk.339.§-ának (1) bekezdése szerint az kötelezhető kártérítés megfizetésére, aki másnak jogellenesen kárt okoz. Arra helyesen hivatkozik a felperes, hogy a nem vagyoni kár megtérítése iránti igény alapja a személyhez fűződő jog megsértése, s a jogsérelem bizonyítása egyben a károkozó magatartást is bizonyítja, ez azonban önmagában nem elegendő a kártérítés megállapításához. Szükséges a tényleges joghátrány bekövetkeztének a bizonyítása is. Ettől - a kialakult bírói gyakorlat szerint - csak akkor lehet eltekinteni, ha a jogsértés természetéből adódóan köztudomású tényként a joghátrány bekövetkezése is megállapítható (Pp.163.§-ának (3) bekezdése).

A felperes által hivatkozott - de nem bizonyított - jogsérelemből tényleges kár bekövetkeztére következtetni, s különösen azt köztudomású tényként kezelni nem lehet. Szükséges lett volna ezért az, hogy a felperes a ténylegesen bekövetkezett joghátrányt bizonyítsa. Megjegyzi a másodfokú bíróság - ahogy arra az elsőfokú bíróság is hivatkozott -, hogy a felperes „megalázó helyzetére” hivatkozással tartott igényt nem vagyoni kártérítés megállapítására. Ennek mibenlétéről azonban még csak határozott előadást sem tett. Beadványai alapján arra lehet következtetni, hogy a személyhez fűződő jogát abban látja sértettnek, hogy a végrehajtási eljárás félbeszakadt, ezért az ingatlanát nem tudja tehermentesíteni.

Ez az álláspont azonban téves. A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény 39.§-a lehetőséget biztosít a jogutódlás megállapítására abban az esetben, ha a végrehajtási eljárás során a felek személyében változás áll be. Lehetősége van ezért a felperesnek arra, hogy a végrehajtást kérő jogutódját megjelölve a jogutódlás megállapítását kérje, s a végrehajtási eljárás - a felperes teljesítése esetén - megszűnjön, az ingatlana tehermentessé váljon. A Ptk.340.§-ának (1) bekezdése szerint a károsult a kár elhárítása, illetőleg csökkentése érdekében úgy köteles eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Nem kell megtéríteni a kárnak azt a részét, amely abból származott, hogy a károsult e kötelezettségének nem tett eleget. Amennyiben tehát a felperest érte volna bármilyen kár a végrehajtási eljárás elhúzódása miatt - amely egyébként az alperesnek nem róható fel -, a kárát elháríthatta volna. Az alperessel szemben már csak ez okból sem követelhet kártérítést.

A felperes fellebbezése sikertelen volt, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles az alperes másodfokú perköltségét megfizetni. Az alperest képviselő ügyvéd munkadíjának összegét az ítéletábra a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§-ának (2) és (5) bekezdése alapján állapította meg.

A sikertelen fellebbezéssel felmerült másodfokú eljárási illetéket a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 13.§-ának (2) bekezdése értelmében ugyancsak köteles megfizetni a felperes az államnak.

A másodfokú bíróság a felperes által előterjesztett fellebbezést a Pp. 256/A.§-a (1) bekezdésének f) pontja és (3) bekezdése alapján bírálta el tárgyaláson kívül, figyelemmel arra is, hogy tárgyalás tartását a felek egyike sem kérte.

P é c s , 2008. február 22.

Dr. Veszeley József s.k. a tanács elnöke, Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. előadó bíró, Dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró